Calvinistische Klaag Cultuur

Het is weer het jaargetijde van klagen, kermen, zeuren, zaniken, jammeren, jeuzelen, urmen en reclameren. Onder het genot van de gestegen energieprijzen mokken, morren, tobben, treuren, kreunen, zuchten, steunen, mopperen en neuzelen we over de vroegere tijden toen het allemaal veel beter en goedkoper was. Waar je nog te woord gestaan werd door mensen, en de verkoper informeerde naar je wensen. Nu schreeuwt de advertentie alleen maar 'nu open! nu kopen!' en ben je geen klant maar alleen interessant als de magneetstrip door de gleuf is gehaald.

Zo tegen de donkere dagen worden de relaties somber en contracten zwart-wit. Het vakantiegeld is meer dan op, en de kosten stijgen. Met name de bulk aan verlengingen van abonnementen tikt flink aan. Dus is het tijd om kritisch alle afspraken en subscripties tegen het licht houden. Tijdschriften die een bankstel hoog liggen te wachten op het maandelijks afhalen van oud papier, krijgen de bons. Goede doelen die ook jaarlijks aan de deur staan, worden na de opzeggingsregel succes gewenst met hun waardevolle acties. Kabeltelevisie kan goedkoper met de supermarkt schotel. En Hi wordt bye bye vervangen door een goedkoper zusje. Prepaid wordt populair. Kort na de SMS-vrijval neemt ook de mobiele belkaart een duikvlucht. Waarom een abonnement, als je met prepaid even snel kunt zeggen dat je op MSN contact wilt? Telecom is uit, schreef ik al eerder. Het verbinden van mensen via een elektronenstroom is de gewoonste zaak van de wereld geworden en het mobieltje heeft daarmee de status van nuttigheidsartikel gekregen. En waarom vet betalen voor een simpel schuursponsje? Omdat we altijd eerst doen en dan pas delibereren, komt de klaagzang ook pas op gang als de rekening op het hoekje van het dressoir gaat vergelen. Daar rekenen die teleboys ook op. Net als met de wegenwacht calculeren ze dat u de opzegdatum vergeet, en pas aan de ringtone trekt als het nieuwe contractjaar weer stevig is geborgd. Voorlopig hebben ze nog een *quatropolie*.

Geen moeilijke money-roamende mobieltjes, maar je MP3 speler als parasitair verbonden praatpaaltje.

Het zal helaas nog wat jaartjes duren voor de experimenten met *mesh-wifi-networks* in bruikbare banen zijn geleid en de gemiddelde gebruiker met die telecomvariant overweg kan. Tot dat moment is het trekken en wurgen om de portemonnee van de beller. Stap voor stap zal de verbindingsminuut zakken, en de starttik worden weggemoffeld. Zekerheidshalve zullen de supplementaire diensten in prijs stijgen, want een aandachtige aandeelhouder wil toch liever stijgende koersen dan dalende opbrengst. Communicatie was vanaf Adam en Eva de directe verbinding tussen mensen, maar is door elektronische communicatie verworden tot een draaideur met muntinworp. Telecom scheidt meer mensen, dan het verbindt. Mesh networks gaan de barrière in de menselijke communicatie slechten. Via een handig hopsysteem kunnen we gewoon contact leggen met alle mensen om ons heen, met de overbuurman, met de knappe vrouw in de cabrio naast je in de file, met de marktkoopman, met alle leden van de monumentenexcursie, noem maar op. Het services-network krijgt een dimensie erbij, in de vorm van een sociaal netwerk dat zich bij te overbruggen afstanden in stand houdt via ad hoc verbindingen. Geen moeilijke mobieltjes, maar je MP3 speler als praatpaaltje. Hoe lang zal het nog duren voor de vooruitgang het van de achterhoede wint? Hoe lang nog proberen ze ons wijs te maken dat alle diensten vanuit een decentraal opgestelde centrale server moeten worden geleverd? Alsof breedbandverbindingen alle problemen oplossen en mensen domme terminals zouden zijn. Zoals UMTS ooit werd bejubeld als het netwerk voor anywhere anytime anymoney, en inmiddels wordt ingehaald door een combinatie van Wifi, Wimax en Digitale omroep, zo zien we nu dat GSM verwatert tot een draadloos stopcontact voor allerhande machinale verbindingen. Je kunt het zo gek niet bedenken, pallets, containers, auto's, compressors, rioolgemalen, peilstokken, koffiezetmachines, benzinepompen, verkeersportalen, wisselwachters, brugcontacten, vossenvallen, ja zelfs de peuters worden met hun poepluier doorverbonden naar de overwerkende ouder. Ooit begonnen als het elitenetwerk waar je directeur Wit persoonlijk moest kennen om tegen een vette vergoeding een diplomatentas vol met apparatuur in bruikleen te krijgen. Nu niets meer dan een paar millimeter dunne plak roggebrood, dat tussen je mond en kont heen en weer beweegt. Niet eens meer de moeite waard om een hongerige hap uit te nemen. Laat staan te vegen... ■

Jacob van Kokswijk

Jacob van Kokswijk *is parttime ICT-consultant bij Capgemini, veelgevraagd spreker bij congressen, lid van de stuurgroep Next Generation Networks initiative van de EU. (tm@kokswijk.nl, www.kokswijk.nl)*